

[Kurt Hansen.]

dere, så var der sikkert mange, der havde grint deres bukser i laser over de konserveratives krumspring omkring checkhæfterne. Det er jo simpelt hen forrykt, det, der er sket her.

Men o.k., nu forsøger man altså fra det konservative folkepartis side at slå sig op som bannerførere i kampen mod ungdomsarbejdsløsheden, for jeg synes lige, det skal nævnes, da der er kommet nogle enkelte formuleringer med om ungdomsarbejdsløsheden i det bilag, der nu er kommet med hensigtserklæringen fra partierne, at det, de forsøger at slå sig op på som bannerførere i kampen imod ungdomsarbejdsløsheden, består slet og ret i, at lærlinge og elever skal have 5 kr. med hjemmefra i baglommen for hver time, de får lov til allernådigst at befinde sig på en arbejdsplads.

Jeg ved udmærket godt, at der er taget nogle enkelte forbehold omkring økonomi, og der står nogle svævende formuleringer i det her skrift, som her foreligger, og som socialdemokratiet har været med til, men der går vel sjældent røg, uden at der har været en brand. Jeg tror ikke, det står der, bare fordi det skal fylde mere.

Der er mange, der er lettede ude omkring i samfundet, fik vi at vide af hr. Kjeld Olesen. Ja men hvad er det, de er lettet for? Ja, på årsbasis omkring 3.-4.000 kr., hvis man tager en gennemsnitsfamilie; det er det, de er lettet for. Og kapitalejerne er lettet, for nu har man rigelige muligheder for ekstraprofitter. Det er på den måde, befolkningen er lettet.

Jeg synes også, der er en udtalt arrogant holdning i forbindelse med de demonstrationer og arbejdsnedlæggelser, som vi har været vidne til landet over. Man kan selvfølgelig godt komme her og sige: de fleste lå på Bellevue, og lige så mange gik hjem, men der skulle bestemt være nogle til at række hånden i vejret eller skrive på den stemmeseddel, der på arbejdspladsen afgjorde, om man skulle gå hjem eller ej. Det mener jeg lige man skal bemærke sig, når man bare står her og slynger ud, at det er, fordi der er en bred forståelse for tingene, at man ikke er gået med ind på Christiansborg og har villet markere sin utilfredshed med det, der her er sket. Der skal tages en af-

gørelse på arbejdspladsen, naturligvis skal der det, det er jo ikke bare sådan, at dem, der nu har lyst til at gå hjem, de går hjem. Det er en kollektiv og solidarisk afstemning, der skal foregå.

Nu mener jeg, den kommende diskussion, der skal foregå på landets arbejdspladser, i stor udstrækning må dreje sig om, at overenskomstindgrebet er sket, og hvordan får vi så kravene igennem, kravet om 35 timers arbejdsuge med fuld lønkomensation, væk med overarbejde og skifteløshedsarbejde og ordentlige betingelser i det hele taget. Jeg mener, det må være det, der er grundlaget for diskussionerne. Vi må finde nogle andre måder at kæmpe de her ting igennem på. Vi har ikke de socialdemokratiske topforhandlere at stole på, det kan vi ikke denne gang, og det har vi aldrig kunnet. Det er kun arbejderklassens selvstændige aktivitet, som vi bl. a. ser den konkret udformet i forbindelse med platteaktionen, som foregår, der har mulighed for at sprænge rammerne af dette sorte forlig.

Anton Nielsen (DKP):

Det er første gang, jeg taler inden for disse vægge. Jeg har talt flere gange uden for i anledning af en uendelig række af plumrådne forlig, som er gennemført af skiftende regeringer, men alle sammen med det samme resultat, nemlig nye udgifter og byrder på den danske arbejderklasse og nye begrænsninger i fagbevægelsens muligheder for at aktionere.

Derfor er det ikke uden glæde, vil jeg godt sige, at det for en gangs skyld er lykkedes en af disse meget forhånedes demonstranter at komme indenfor i det høje folketing for at sige sin mening om det, der foregår her. Jeg har nu deltaget i dette, jeg havde nær sagt gedemarked — undskyld — i et par dage, og jeg må sige, at selv mine værste forventninger er blevet til fulde opfyldt.

Vi er i den situation, at vi ude på byggepladserne, hvor jeg har haft den fornøjelse at bevæge mig i en snes år, altid har sagt til hinanden, at når de ærværdige medlemmer af dette høje ting begyndte at stikke hovederne sammen ved natåttide, så var det, fordi vi den næste dag skulle have pengepungen op af lommen, eller også var der indført en ny begrænsning i det liv, vi skulle